

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck

en tranen om Valentijn

Deel 14 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

Met dank aan de vriendelijke mensen van de uitgeverij die me verslag deden van hun ervaringen met de schaduwkanten van het boekenvak. Ik las met felrode oortjes over hun kopzorgen. Bij het schrijven van *Tranen om Valentijn* mocht ik van hun opgetekende ervaringen naar hartelust gebruikmaken.

Hun perikelen indachtig dank ik ook jullie, lieve lezers en lezeressen, die mijn boeken kopen en anderen erop attenderen op sociale media, in recensies en op andere wijzen. Ik krijg nogal eens verbaasd te horen dat deze boeken in heel veel boekhandels niet liggen. Er zijn zelfs provincies waar vrijwel geen winkel meedoet aan de verkoop. Met dit deeltje hoop ik duidelijk te maken hoe dat nou zit. Daarom voel ik grote dankbaarheid jegens de dappere ondernemers die mijn boeken wel verkopen.

Rechercheur De Klerck en tranen om Valentijn is een

uitgave van uitgeverij E-Pulp Publishers

© 2026 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers

Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart

Omslagbeeld: iStockphoto|Tjeerd Kruse

ISBN: 978-94-92715-82-1 (paperback)

ISBN: 978-94-92715-83-8 (e-book)

NUR 331

www.e-pulp.nl

www.rechercheurdeklerck.nl

Alle personages in dit boek zijn natuurlijk fictief. Enige gelijkenis met bestaande personen moet dan wel op een wonderlijk toeval berusten.

1

‘Meldkamer politie, goedenavond.’

‘Mijn vriend is weg,’ gilte een vrouw in paniek. Op de achtergrond kefte een hondje. ‘Hij komt niet terug terwijl hij allang terug had moeten zijn, en hij neemt zijn telefoon ook niet op. Ik ben vuurbang dat die smeerlap hem wat heeft aangedaan. Help me toch, alstublieft meneer, o, help mij toch.’

‘Waar belt u vandaan, mevrouw?’

‘De Esch in... eh, Rotterdam. Ik woon naast de watertoren. Komt u alstublieft. Mijn vriend... hij is naar natuurgebied de Eschpolder om die pedofiel een lesje te leren. De telefoon gaat maar over... en over... en over. Ik ben ten einde raad, kapot.’

‘Mag ik uw adres?’

‘Ja, ja, natuurlijk,’ sprak de beller jachtig, hyperventilerend. ‘Watertorenweg 1068. Het is direct naast de watertoren. O, shit, ik geloof dat ik dat al heb gezegd. Komt u alstublieft gauw. Bart is met mijn hockeystick naar het natuurgebied gehold, laaiend van woede.’

‘Ik stuur een wagen naar De Esch, mevrouw,’ sprak de centralist geruststellend. ‘Ze kunnen binnen vijf minuten bij u zijn.’

‘O, dank u wel, dank u wel. De ingang is aan de kant van de waterbekkens.’

‘Ik houd u even aan de lijn tot mijn collega’s bij u zijn. Bent u alleen in huis?’

‘Ja. Eh, nee! Xandra. Eh... ons dochtertje. Zij ligt op bed. O, mijn God, wat moet ik haar vertellen als papa niet terugkomt?’

‘Mijn collega’s zijn naar u op weg. Begrijp ik goed dat uw vriend met een hockeystick naar natuurgebied de Eschpolder is gegaan?’

‘Ja. Hij was vastbesloten die pervert een lesje te leren. Die rotzak stuurde Xandra een kaartje om haar uit te nodigen vanavond naar dat gebied te komen, omdat het Valentijnsdag is. Zij is pas zeven jaar oud. Het is buiten stikdonker. Dat is toch niet normaal meer? Die rotvent moet van haar afblijven.’

‘Deze... eh, meneer... heeft hij uw dochter eerder lastiggevalen?’

‘Ja. Hij benadert haar iedere keer als ik met Xandra de hond

uitlaat, maar ook als zij alleen op straat speelt, hier in de wijk. Zo'n jong meisje... ze heeft geen idee waartoe zo'n man in staat is. Ze is te goed van vertrouwen. Bart pikt het niet langer.'

'Dat begrijp ik. Hoe laat is uw vriend naar het natuurgebied gegaan?'

'Al bijna een uur geleden.' De paniek keerde terug in haar stem. 'Het is nog geen vijf minuten lopen. Toen Bart na een halfuur nog niet terug was, ben ik hem gaan bellen. Er moet hem wel wat ergs zijn overkomen. Ik kijk aldoor uit het raam of hij eraan komt. Niets. Er lopen wel mensen op straat, maar dat zijn allemaal vreemden... horecabezoekers.'

'Mijn collega's zijn binnen een minuut bij u, hoor, mevrouw. Mag ik uw naam?'

'Dorette,' sprak ze met een diepe zucht. 'Dorette Vroom. Ik wilde niet zelf naar het natuurgebied lopen, want dat is misschien precies wat die pervert wil... mij weglukken van Xandra. Ik moet haar bewaken. Haar veiligheid gaat voor alles.'

'Dat doet u heel goed, mevrouw. Bent u nu bij haar?'

'O, nee, dat ben ik niet, ik ben beneden,' riep ze weer paniekerig, angstig. 'Moet ik nu naar boven om te controleren of ze er nog... Ik zie ze! Ik zie de politiewagen langs de bassins rijden. Ze komen deze kant op.'

Het hondje begon luider te keffen.

'Misschien kunt u de deur alvast voor hen openen.'

'Ja, ja, dat zal ik doen,' sprak zij hijgerig. Op de achtergrond klonk gestommel. 'Hier zijn ze al, hier zijn ze al.'

In de stem schalde triomf en hoop.

'Hebt u contact met hen?'

Meer geluiden, geen reactie.

'Zijn mijn collega's bij u, mevrouw Vroom?'

'Ja, ja, ze zijn hier.'

'Hebt u al contact met hen?'

'Ja. Ja, dat heb ik.'

'Kunnen wij u van dienst zijn, mevrouw?' vroeg een man met een zware stem.

'Alstublieft, kom binnen. Ik zit er helemaal doorheen. Mijn vriend is weg.'

‘Goed,’ sprak de centralist tevreden. ‘Mevrouw Vroom? Ik wens u veel sterkte. Mijn collega’s wikkelen uw hulpvraag verder af.’

‘Ja, dank u wel, meneer. Dag, meneer.’

‘Dag.’

Rechercheur Ruben Klaver van de regionale politie-eenheid Rotterdam leunde met zijn telefoon aan het linkeroor achterover. Om zijn mond dartelde een olijke grijns.

‘Dus je hebt het gevonden?’ sprak hij opgetogen.

Hij luisterde en grinnikte toen ondeugend.

‘Cryptisch? Cryptisch?’ sprak hij quasi verontwaardigd. ‘Aangezien je de vrouw van een speurneus bent, twijfelde ik er niet aan dat je mijn... eh, speelse aanwijzingen moeiteloos zou opvolgen. Je hoefde alleen maar je neus te volgen.’

Hij lachte gelukzalig.

‘Ja, het was nog een hele opgave hoe ik je een uurtje kon vermaken. Ter compensatie. Ik kijk ernaar uit om naar huis te gaan.’

Hij luisterde.

‘Ja, dat zal ik doen en...’ Een tedere glimlach gleed over zijn jonge gezicht. ‘Ik ook van jou, liefste. Dag, liefste.’

Hij verbrak de verbinding en keek glunderend op naar zijn oudere collega.

‘Bij binnenkomst vond ze op het aanrecht de kaart met de eerste aanwijzing. Daarna vond ze mijn liefdesbrief en na enig puzzelen ook het cadeautje dat ik op zolder had verstopt. Ik had op de route wat Dolce & Gabbana Pour Femme gespoten, haar favoriete luchtje.’ Hij grinnikte. ‘Letterlijk als geurspoor.’

Lucien de Klerck keek zijn collega glimlachend aan.

‘Je huiselijke puzzeltocht is dus in goede aarde gevallen?’

‘Nou en of. Ze citeerde gelijk een favoriete Friese spreuk. Leafde yn ‘e hûs is as sinneskyn, zei ze. Liefde in huis is als zonneschijn.’ Klaver trok zijn gezicht in een ernstige plooi. ‘Ik moest juist voor deze dag wat bedenken omdat we nou eenmaal waren ingeroosterd voor de late dienst. Anders komt Josina thuis in een leeg huis en wordt ze overvallen door neerslachtige gedachten.’

De Klerck knikte begrijpend. Hij begreep heel goed waar zijn collega op doelde... hun onvervulde kindervens. Die liet zich op

een dag als vandaag extra voelen.

Klaver boog zich weer over zijn bord en at de laatste restjes smakelijk op.

De twee speurders zaten voor hun eetpauze in het befaamde visrestaurant van de geboren Urker en voormalige zeeschuimer Reindert Post. Ondanks het feit dat de avond vorderde, waren veruit de meeste tafeltjes nog bezet. Een gezellig geroezemoes vulde de eetzaal.

De uitbater verscheen bij hun tafeltje.

‘En... heren,’ bulderde hij vrolijk, ‘is er nog iets van jullie gading?’

De Klerck wreef tevreden over zijn buik.

‘Volgens mij kan ik namens ons beiden spreken... het heeft ons uitstekend gesmaakt. Heb je nog een toetje?’

Reindert Post gebaarde met beide handen naar de keuken.

‘In mijn kombuis werkt een vriendelijke dame die daarvoor zal zorgen. Een verrassing, speciaal voor de gelegenheid.’

De Klerck glimlachte.

‘Dan weet ik genoeg.’

Post wenkte.

Vanuit de tot kombuis omgebouwde keuken kwam Annie de Klerck met een dienblad aanlopen. Ze had haar schort en koksmuts afgezet.

Op het dienblad stonden drie schoteltjes met op elk daarvan ijs in drie verschillende kleuren en vormgegeven als een hartje.

De Klerck keek verheugd op.

‘Je komt er toch gezellig bij, Annie.’

Het was geen vraag. Zelfs zonder woorden begreep hij haar maar al te goed.

Zijn liefvallige echtgenote trok er een stoel bij en nam plaats.

‘Ik heb al uren niets gegeten.’

De drie proefden van het ijs terwijl Post gespannen toekeek. De twee rechercheurs knikten goedkeurend.

‘Lekker,’ zei Klaver, likkend aan zijn lippen.

‘Verrukkelijk,’ zei De Klerck.

Klaver keek ernstig op.

‘Reindert, het is misschien een gekke vraag... zo ineens. Maar waarom ben jij eigenlijk nooit getrouwd?’

‘Eh...’

‘Ik wil je niet in verlegenheid brengen,’ sprak de jonge recheur haastig. ‘We zijn niet allemaal gelukkig in de liefde. En zelfs als dat wel zo is, zoals in mijn geval, dan nog kunnen er onvervulde verlangens zijn. Het leven is nooit ideaal.’

De uitbater rechtte zijn rug. Zijn borst zwol op.

‘Al ware het,’ declameerde hij ten aanhoren van alle aanwezigen, ‘dat ik de talen der mensen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden.’

De Klerck knikte goedkeurend.

‘Een vers uit de eerste brief die de apostel Paulus aan de Korinthiërs schreef.’

‘En al ware het dat ik de gave der profetie had,’ ging Post plechtig voort, ‘en wist al de verborgenheden en al de wetenschap; en al ware het, dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzette, en de liefde niet had, zo ware ik niets.’

‘Een mooie lofzang,’ gaf Klaver toe.

Enkele gasten applaudisseerden zachtjes.

‘En al ware het, dat ik al mijn goederen tot onderhoud der armen uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam overgaf, opdat ik verbrand zou worden, en had de liefde niet, zo zou het mij geen nuttigheid geven.’

De Klerck glimlachte.

‘In dat laatste vers wordt duidelijk dat Paulus niet zinspeelde op de zinnelijke liefde... de erotiek... de lust... die door velen op Valentijnsdag wordt bejubeld.’

‘Je hebt mijn vraag behendig ontweken, Reindert,’ constateerde Klaver ietwat teleurgesteld. ‘Als je hem liever niet...’

Een misthoorn verstoorde onbarmhartig het gesprek. Het klagelijke geluid steeg op uit een zak van De Klercks waxjas.

De Rotterdamse speurder tastte naar de panden van zijn jas, die over de rugleuning was gedrapeerd. Hij vond de juiste zak, diepte daaruit zijn smartphone op en legde het toestel ogenblikkelijk het zwijgen op. Hij zette de telefoon aan zijn oor. Het was de wachtcommandant.

Na afloop van het korte gesprek gebaarde hij naar hun schoteltjes.

‘Even dooreten, Ruben. We worden verwacht in De Esch.’

Klaver keek geschrokken op.

‘Toch niet weer een moord?’

De Klerck schudde kalm zijn hoofd.

‘Een vermissing. Er is om onze bijstand gevraagd.’

Kort na halftien bereikten ze de Watertorenweg. Het was er druk, zelfs voor een zaterdagavond. De keukens van de restaurants op de benedenverdieping van de watertoren en in Hal 4 waren in vol bedrijf om voornamelijk verliefde stelletjes en ook gezinnen van lekkers te voorzien. Ook in een van de voormalige filterhuisjes brandde licht. Een serveerster balanceerde een dienblad behendig op de toppen van haar vingers naar het huisje.

Opzij van de watertoren bevonden zich de vroegere werkplaatsen van de waterleidingsmaatschappij, opgetrokken uit grauwe baksteen. Ze waren omgebouwd tot ateliers en woonhuizen.

Een zilvergrijze Audi A6 en een dubbel geparkeerde politiewagen markeerden de woning van de vermiste. Bij de donkerblauwe voordeur stond een diender wijdbeens geposteed, de handen op de rug.

De Klerck bracht de rechercheauto tot stilstand achter de patrouillewagen. De twee speurders stapten uit en voegden zich bij de diender. Achter de blauwe deur kefte een hond fanatiek.

De agent duimde over zijn rechterschouder.

‘Mijn collega is bij de vriendin van de vermiste,’ sprak hij met zware stem. ‘Ze heet Vroom... eh, Dorette Vroom. Haar vriend is Bart Biervliet. Hun dochtertje ontving een valentijnskaart van een kinderlokker, die haar vanavond naar natuurgebied De Esch wilde lokken. De vader van het meisje ging van huis om hem mores te leren.’

De Klerck keek hem ernstig aan.

‘Hij keerde niet terug?’

‘Nee. Hij is nu al bijna twee uur weg. Maar hij vertrok zonder zijn auto. De Audi is van hem.’

Het hondje achter de deur hield plots op met keffen.

‘Ik heb de meldkamer om assistentie gevraagd,’ ging de diender verder. ‘Twee collega’s hebben het gebied uitgekamd. Biervliet troffen ze er niet aan, wel de hockystick die hij meenam. Dat ding lag in de berm naast het natuurplein.’

‘Heeft Biervliet zijn telefoon bij zich?’

‘Ja. Hij neemt niet op.’

De Klerck keek bezorgd. ‘Het dochtertje... is zij veilig?’

De agent ontspande wat.

‘Haar moeder is naar boven gegaan. Het meisje lag rustig te slapen.’

Hij mompelde een verwensing. ‘Dat arme kind is pas zeven. Wat bezielt een vent nou om zich aan zo’n jong kind op te dringen? Wat een ontzettende smeerlap.’

‘Is de afzender bekend?’

‘Enkel zijn naam. Nico. Hij moet in de buurt wonen, aan het Waterwerk. Ik heb een collega gevraagd het huisnummer na te vragen.’

De Klerck knikte goedkeurend.

‘Laat me het adres weten. Wij willen deze meneer spreken.’

De agente die de deur voor hen opende, begeleidde de beide rechercheurs naar een ruime en behaaglijk warme woonkamer. De inrichting, echter, had geen gezellige uitstraling. Er waren nauwelijks versieringen, enkel sombere meubelstukken op een verweerde houten vloer. In de wit gesausde muren tekenden elke steen en elke voeg zich haarscherp af. Aan het plafond hingen tl-buizen die een klinisch licht op de ruimte wierpen.

Bij hun binnenkomst begon het hondje weer te keffen. Het was een pluizig diertje dat met zijn lichtbruine beharing, spitse snuit en zwarte kraaloogjes meer op een knuffelbeest leek dan op een echte hond. Het had een onbenullig, parmantig staartje en grote, neerhangende flappen van oren.

Het hondje zat op schoot bij een vrouw van rond de dertig. Ze had een aantrekkelijk gezicht, met heldergroene ogen en mooie wenkbrauwen. De kleur van haar lange, steile haar was bijna identiek aan dat van het hondje. Ze droeg een zwarte trui met lichtroze, horizontale strepen en een modieuze, grijsgroene broek met brede pijpen. Haar voeten staken in donkerblauwe gymben van het merk Converse.

Het viel de Rotterdamse speurder direct bij binnenkomst op dat haar gezicht betraand was. Toen het hondje weer begon te keffen, boog ze zich over hem heen en fluisterde in zijn oren. Haar woorden brachten nauwelijks effect teweeg. Met moeite lukte het haar de

hond op schoot te houden.

‘Neemt u mij niet kwalijk dat hij zo tekeer gaat,’ sprak ze koortsachtig en met een nerveus lachje. ‘Snuffie is niet zo gewend aan bezoek. Ik weet niet eens of hij u wil begroeten of aanvliegen. Ik houd hem maar liever goed vast.’

De Klerck glimlachte. ‘Wat voor een ras is het?’

Dorette Vroom keek met een glimlach op.

‘Een toypoezel. Toepasselijke naam, vindt u niet? Het is net een knuffelbeest, maar veel liever, veel leuker. Ik ben gek op dieren. Snuffie heb ik twee jaar geleden voor mijn verjaardag gekregen van mijn...’

Ze zweeg abrupt en sloeg haar blik neer. Er viel een ongemakkelijke stilte. Zelfs het hondje proefde de sfeer, zweeg en zeeg neer in haar schoot.

‘Mijn naam is De Klerck. Dit is mijn collega Ruben Klaver. Wij zijn van de recherche. U bent Dorette Vroom, de vriendin van de heer Biervliet?’

‘Ja, dat ben ik.’ Ze keek onzeker op. ‘Dank u wel dat u mij komt helpen. Ik word hypernerveus van Barts verdwijning.’

De Klerck liet zich zakken op een dofronde hoekbank tegenover haar. Nu hij op gelijke hoogte met haar was, zag hij dat er zich in haar gezicht meer rimpels begonnen af te tekenen. Waarschijnlijk had hij haar te jong geschat.

‘Uw dochtertje ontving een valentijnskaart?’

Ze knikte en beduidde met haar hoofd de salontafel.

De Klerck nam uit zijn jaszak een plastic tasje en trok daaruit twee handschoenen van nitrilrubber. Ofschoon het kaartje al door verschillende personen was beetgepakt, leek het hem verstandig niet zijn vingersporen er ook op achter te laten.

‘Toen het kaartje kwam, was Xandra nog niet naar bed,’ zei Dorette met trillende stem. ‘Zij maakte de envelop open en liet me het kaartje zien. Ze kan gelukkig nog niet goed lezen, anders weet ik niet wat er was gebeurd.’

‘U bent geschrokken.’

‘Ja, heel erg. Bart was er nog niet. Hij moest bij een collega vandaan komen en daarom belde ik hem. Pas om kwart voor acht arriveerde hij.’

De Klerck tilde het kaartje aan een van de hoeken op en bekeek het aandachtig. Op de voorzijde stond een felrood hartje in een sprookjesachtig landschap. Hij draaide het kaartje om. De afzender schreef in een keurig, schools handschrift dat zich moeiteloos liet lezen. Het was zonder twijfel geschreven door een man.

‘Xandra, mijn lieveling,’ las De Klerck hardop. ‘Jij bent het mooiste meisje op Aarde. Het is vandaag Valentijnsdag, de dag van de Liefde, de dag waarop je mooiste dromen kunnen uitkomen. Zie ik je vanavond om acht uur bij ons bankje in natuurgebied de Eschpolder voor een gezellig onderonsje? Ik verlang ernaar je te zien. Nico.’

De Klerck keek ernstig op.

‘Kent u Nico?’

‘Hierachter... eh, aan het Waterwerk, woont een man.’

‘En die heet zo?’

Ze haalde weifelend de schouders op.

‘Ik weet niet of hij Nico heet. Hij is van middelbare leeftijd, maar hij woont nog bij zijn moeder. Volgens mij werkt hij niet eens.’

‘En u denkt dat hij de afzender is?’

Dorette Vroom knikte met een wasbleek gezicht.

‘Er waren al maandenlang... eh, incidenten. Hij sprak Xandra regelmatig aan als zij de hond uitliet.’

‘Dat gebeurde in natuurgebied de Eschpolder?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Niet alleen daar. Ook in het park verderop, de... eh, Oude Plantage. En in het speeltuintje daar vlakbij, tegenover roeivereniging Nautilus. Allemaal plekken waar we komen als we Snuffie uitlaten.’

‘Hebt u met eigen ogen gezien dat hij uw dochttertje aansprak?’

Ze knikte fel.

‘Meer dan eens.’ Ze gebaarde hulpeloos. ‘Xandra is een spontaan, energiek meisje. Ze holt dikwijls met Snuffie voor me uit. Zodoende kan ik het niet voorkomen. Eén keer vond ik haar met hem op het bankje dat hij noemt. U had zijn ogen moeten zien... hoe hij naar haar loerde.’ Ze huiverde. ‘Ik heb Xandra telkens gewaar-schuid niet met vreemden te praten.’

‘Werd zij dan door andere mannen benaderd?’

‘Nee, alleen door die man.’ Ze spreidde wanhopig haar handen.

‘Hij laat zelf geen hond uit, dus wat doet hij daar?’